

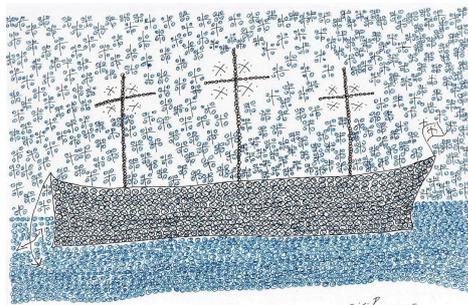
ΕΝΤΥΠΙΟΝ ΤΕΡΠΙΝΟΝ τῆς ΦΑΙΔΡΑΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΣ
Χεῖμῶν 2018 * ΦΥΛΛΟΝ 12ον

Παναγιώτης Καποδίστριας

ΝΕΥΜΑΤΑ ΠΟΥΛΙΩΝ ΣΤΑ ΓΡΕΒΕΝΑ

Table with 3 columns (α', β', γ') and 4 rows of text. Includes phrases like 'Στόν Άντωνή Παπαβασιλείου γιά Όλα', 'Γρεβενώζομαι σά ρολιά τῶν ἐννιά λυτός στη λιτή.', 'Μέ πτέρνα γυμνή ός Άχάλλειος καί ἐγῶ περιφροῦμαι.', 'Πρωί Γρεβενῶν Καταχρῆμαι χρώματα νεύματα πουλιῶν.', 'Μέ ἀρτίδια ἀναπιάσματα φωτός κνέεται ἡ θλίψη.'

[Γρεβενά, 14-16.5.2018]

Σχέδιο τοῦ Στελλίου Κούκου.

ΟΙ ΠΥΡΓΟΙ

Δέν τό φαντάστηκαν ποτέ πῶς θά κατατιοῦσαν τέτοια ἐρείπια, εἶχαν τό μπόι ταπεινό, δέν ἦσαν κάστρο, οἴκος φημιμένους δέ γνωρίσαν, δέ θυμούνται κἀν τή φύτρα τους, γήγαντες ἀγαθοί, φρουροί λατινικῶν διόδων καί δερβενλιῶν ὀθωμανικῶν, ἀδέρφια σκορπισμένα τό τοπίο, ποιμένες ριζωμένοι στό κατάμερά τους καί σότη ἐδῶ, διά νά τῶν κἀμῶν κατᾶχρησιν μεταφορῶν καί ἄλλων σχημάτων, γέροντα δάσκαλε.

Εἶδαν καιροῦς, εἶδαν λαούς, Φράγγους, Λατίνους, Άλβανούς, Καταλωνούς καί Τούρκους, εἶδαν γυρίσματα καιροῦ ἐξ ἴσος ἐς Άρκετούρον, χεμῶνες νοτερούς, εἶδαν κοπάδια, σεμαγιές Ρωμῶν καί ἄλλα θαυμασία, εἶδαν χοροῦς τριγύρω ἀνοιξιάτικους, ἀκούσανε ὠγιές καλές στό πανηγύριμα, παίζανε τ' ἀδέρφια οἱ Λαπταῖοι στόν Άγι-Άναστασά, εἶδαν καί μάς στό ὕστερον καμαρωτά στεκάμενος μπροστά στοῦ Πῆτερ τό φακό, νά δύνουμε τήν κλίμακα μέ τό μπόι μας, στόν Άγγλο φίλο ποῦ ἔλεγε τό γιό τοῦ Άλέξανδρου, Άλέξαντερ δέ γράχτι, κάθε τόσο.

Γίνανε ὁμως ἐρείπια λάφυρα οἰκτρά τοῦ πανδαμάτορος. Κι ἐμεῖς τᾶ προσκουνοῖμε, ἀπό τίς πέτρες τους φτιάξαμε τᾶ σπείτια, τᾶ καλύβια καί τίς στάνες μας, διόλου παράξενο, ποιητή!

*Ἐπαυρε ὁ μάστορης τήν πέτρα, στοργικά τήν ἀγκάλιασε, τή χάιδεψε, λές, τῆς μιλούσε, ὥσπου νά τή ἀπιθώσει ὅπου τῆς ἔπρεπε.

Τήν κλίμακα! Τήν κλίμακα τήν ὄρλουσιν οἱ πύργοι, ἐρευνητή, καί γιᾶ τᾶ σπείτια καί γιᾶ τό μπόι μας.

*Άγγελος Γ. Μανιάς

Παπαδιαμαντολόγιο(ν)

Μισοκλέβω τόν τίτλο τοῦ προσφιλοῦς φυλλαδίου Καραγκιολόγιο(ν). Καθῶς διαβάζω ἀργά καί συνάμα ρουφηχτά τή μελέτη τοῦ Κύριου Κυριάκου Μπαργαρίτη Fontana Amorsosa βρῶσκω κάθε τόσο μπροστά μου τόν Άλέξανδρο. Λοιπόν πῆρα τήν ἀπόφασιν ἄ μεταφῶρα στίς στήλες τῆς φιλοπαπαδιαμαντικῆς Τύρβης δείγματα τῆς ἀγάπης τοῦ Κ. Μ. γιά τόν Γέροντα τῆς Σιαθῶου. Όχι ὁμως ἀπό τήν ἀδμῶστυν Fontana Amorsosa, γραμμένη γιά τό ἔργο τοῦ Κυριάκου Χαρολαμπιδῆ, ἀλλά ἀπό τήν Κρόνακα («Ίκαρος», 2017, σελ. 475).

Γιά νά μήν κατακραστώ τόν χώρο τῆς καλῆς Τύρβης, περιορίζομαι σέ πέντε παραθέματα τάχα:

- 1. (σ. 114): Τό μέγα στοίχημα εἶναι ἡ ἐξ ἀίματος συγγένεια νά γίνει ἐκλεκτική – φυσικά, ἰσχύει καί τό ἀντίστροφο. Γι' αὐτό μποροῦ νά λέω ὅτι Ὁ Τσάφλος Μπουκόφσκι εἶναι θεός μου καί ὁ Παπαδιαμαντῆς παππούς μου.
- 2. (σ. 169): Στά τέλη τοῦ 19ῆ αἰῶνα ὁ Άλέξανδρος Παπαδιαμαντῆς, ταπεινός συρράκτης ἐπιφυλλῶν, πῆγε στόν Άθωνα, ἀπέτυχε νά γίνει μοναχός καί γύρισε στήν Άθήνα. Μετά, ἔγινε ὁ μεγαλύτερος συγγραφέας ὄλων τῶν ἐποχῶν.
- 3. (σ. 185): Ὁ συγγραφέας λέγεται συρράκτης. Ὁ Παπαδιαμαντῆς ἦταν συρράκτης ἐπιφυλλῶν. Κάτι ἦξερε, δηλαδή τᾶ πάντα.
- 4. (σ. 200): Ἔτσι, ἀπὶ γιᾶ τίς τρεῖς χιλιάδες σελίδες τοῦ Προστ, ἐμεῖς γράφομε σπασμένα ποιήματα, σπαρακτικά διηγήματα καί παραδόξα μνηστορήματα. Μᾶς λένε Σολωμό, Παπαδιαμαντῆ καί Πεντζίκη. Μᾶς λένε φίλοι καί ἀρχοντες ἐρείπιων.
- 5. (σ. 338): Ἐκατοντάδες τόμοι, ἀλλά κυρίαρχα αὐτά στά ὅποια ἐμῶν ἐπιστρέφω. Ὁ Παπαδιαμαντῆς. Ὁ Ντισογιόφσκι, ὁ Μπουκόφσκι, ὁ Τσέλι, ὁ Χάνιγκερ, ὁ Ζαρά, ὁ Σαίξπηρ, ὁ Πεντζίκης, ὁ Καρολός, ὁ Μπέκετ, ὁ Κάφκα, ὁ Σεφέρης, ὁ Καρνωτάκης, ὁ Ντίτσε, ὁ Τσάντλερ, ὁ Μπαλζάκ, ὁ Τζέιμς, ὁρισμένοι ἀκόμα. Ὁ γέροντας Σωφρόνης Σαχαρῶφ. Ὁ Άγιος Σιλβανός ὁ Άθωνίτης.

Τεματίζω πρὸς τό παρόν μέ τήν ἐπισημάνωσιν ὅτι στό τελευταῖο παράθεμα, εἶδος Καταλόγου, τό πρῶτο ὄνομα ἀκολουθεῖται ἀπό ἰσχυρό σημεῖο στίξης.

N. A. T.

Βραβεῖα, τᾶ ἀντιφάρμακα τοῦ ἔρωτα

B. Π. Καραγιάνης

*Ἐπισημῶς καί φωνηχά τᾶ εἰναντίον τῆς ἐμαυτῆς βραβεύσεως ἀν καί κατά βάθος καί σιωπηλά, καί ὡμα περὶ αὐτῆς, ὅπως καί κάθε φυσιολογικός ἄνθρωπος εἶπε μέ τόν ὄρισμό τοῦ Ἄριστοτέλη εἶπε τοῦ Διογένη. Εἶναι τόσον γλυκύν πράγμα ἡ ὀνίμσια διάφορη ἀκόμα καί ἡ πιδ διακοινική, ἀλείφεται στήν ψυχῆ ὅπως ἡ μαριμαλέδα ροδακίνου στή φέτα. Τρεῖς εἶναι οἱ βαθμοί τῆς βραβεύσεως ὅσοι καί τῆς ἱεροσύνης: πλακέτα, παραγματῆ ὁ ρολό καί μετᾶλο σέ κορδέλα. Ἐνδύματός ἐμφιλοχουοῦν καί κἀτι ἄλλα προφορικά ὅπως καί αὐτό τῆς ἀνοιχτῆς παλάμης.

Ὁ Ἄλλε. Πεδ. ἀδιαφοροῦσε, λένε, γιά τᾶ βραβεῖα καί τίς παρά-ἀσημαντοφορεῖς Ἔ, καί; Ἀπό σεμνόντητα χαρακτῆρος ἡ ἐνδυματολογική φτώχεια δέν μετέγχε τοιοῦτων διαπραγματῶν;

*Ἐπειδῆς Ἄκαδημαϊκός Ἄθηνων δέν θά γενῶ—οὔτε αὐτό θά καταφέρω στή ζωῆ μου— ἐνῶ στή Β' Δημοτικῆ μέχρι καί ἀεροπόρος ἔγινε σέ σκέα—οὔτε παρ' αὐτῆς θά βραβευθῶ— καί γιᾶτι ἄλλοιστε; οὐδέ δέ ἄλλο τι βραβεῖον θά ὑπάρξει δι' ἐμέ (αὐτε ὁδός πρὸς αὐτό) ἐπὶ τοῦ ἐντελῆς προσωπικοῦ—στό διπλό τό γιστί—, περιμαζέω ἐδῶ τᾶ ἐρείπια τῶν βραβεύσεῶν μου καί ἀφήνωμα σέ ἕνα μικρὸ γαργαλιχτό (μᾶλλον ροχαλιχτό) τῆς ματαιοδοξίας.

Σχολικά ἐπιτεῖγματα
Στήν Α' Δημοτικῆ ἑλάβαινα συνεχῶς στήν ὀρθογραφία καλλιγραφία εἶγε δέκα, ἄρα βραβεῖο...

Στή Β' Δημοτικῆ ἔβραβεύθημεν μέ ὀνίμσιο λόγο γιᾶτι εἶπα ἀπό στήθους στή τάξη τὸ «Ἐν Ἰορδάνῃ». Ἀπό τότε κρατᾶει μέσα μου τό ὄρθον «τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές» καί τοῦ λένου «τοῦ λόγου τὸ ἀληθές».

Στή Γ' οἱ κόμματα πλάσε ἔγραψαμε ἕνα ἐπιθήρη, Ἄγγιλλεᾶ μᾶλλον, τόν ἔοψα μέ τό σχολικό πρίνι χειροτεχνίας καί δάσκαλος τῶν περιέφερε στήν τάξη λέγων: «Τόν βλέπετε αὐτός θά γίνει ζωγράφος» (αἱ ἐγὼ καμαρώνω μέσα μου) ἀλλά ἔγινε κἀτι σάν ζωγράφος.

Στή ΣΤ' ἔβραβεύθημεν μέ κομμάρι τοῦ Τοχ. Ταμειντροῦ μέ τήν ἐκθεσι γιά τήν ἀποσταμῆσιν. Τόν χρησιμοποίησαμε μία νύκτα ποῦ ἦταν κάλιστα καί ἐκεῖ ἐρείπταν οἱ νοικοκυρῆς καί οἱ νοικοκυράγιοι τό χρέμα χωρῆς νά κινδυνεύοιμε ὅπως τήν ἐποχῆ τοῦ «Τσιλόστατο γιαντροῦ» νά ληστευθῶμεν εἰς τᾶς ἄγυιές τῆς Λευκοπύργης. Μέ τή λήξη τῆς βραδῆς τόν σπάσαμε γιά νά ἀπορροῦμε μπάλα ποδοσφαῖρου γιά τᾶ κεντρικά Ἄλῶννα καί τᾶ ἀπόμακρο Ἰσιώματα, τᾶ προσφιλή χωρικά μας γήπεδα.

Πρῖν χρόνια διαχωρικός σῦλλογος μέ τό ὄνομα τοῦ ποταμοῦ Ἄλάκιων (μυκτιρῶν τὸ ἄλλο τὸ μουσουλμανικῆς ἐνθυμῆσεως) ἐρήμην μου, μὲ ἐπιδαφίλευσιν πλακέτα 7 X 8 ἑκατοστῶν ἄξιαν περίπου 3,5 εἰρόφ, γιά τήν προσφορά μου, λέει, στά γράμματά. Ποιά, λέω, ποιά, τοῦ χωριοῦ ὅπου σέ ἡμερολόγιον μέ τίς βαριάς ἡ ἐλαφρῆς προσωπικότητες, ἄς ποῖμε τῆς κοινότητος, οὐδέ κἀν ἀνέφεραν τὸ ὄνομά μου, μετᾶ ἀπό ἐπιλογῆν καί ἀξιολόγησιν διῶ Μιλοθρῶν πατρὸς καί υἱοῦ—ἡμπετιστημῶν ἀπὸ τήν ἐγγύτερη κοινότητα Ἄγγιαν Παρασκευῆς «Ἄδρα Δράμας». Τήν παρέλαβε ὁ πατέρας μου ὅστις μῶλις εἶχε τελεώσει τὸ γινδῶμαγμα καί μέ τᾶ ροῦχα ἀρμῆσεως, εἶδε κόσμον στόν χωρικό πνευματικό κέντρο χωρῶν καί μῆψε μεῖα.

- Πάσκο ἔλα νά πάρεις τὸ βραβεῖο γιά τό γιό σου...
- Τί ἔναι, διαπορῶν ἐρώτησε, καί πῆρε αὐτήν ἀπὸ τᾶ χέρια τοῦ β' ἀντιπροέδρου

ΣΕΛΙΑΣ 2

Ντίνος Ἄγραφιωτῆς
Στέλιος Κούκος

